

Írta: Hajba Máté

Nem mind arany, ami fénylik

Illusztrálta: Hajba Veronika

FRIEDRICH NAUMANN
FOUNDATION For Freedom.

szabadpiac
ALAPÍTVÁNY

**Lilinek,
a sok-sok inspirációért
és a figyelmes hallgatásért**

*The publication is supported by the Friedrich Naumann Foundation for Freedom.
The Friedrich Naumann Foundation for Freedom is not responsible for the content of this publication, or for any use that may be made of it. The views expressed herein are those of the author alone. These views do not necessarily reflect those of the Friedrich Naumann Foundation for Freedom.*

*A kiadványt a Friedrich Naumann Foundation for Freedom támogatta.
A Friedrich Naumann Foundation for Freedom nem vállal felelősséget a kiadvány tartalmáért, vagy annak későbbi felhasználásáért. Az itt megjelent tartalom csak a szerző nézeteit tükrözi, melyek nem feltétlen azonosak a Friedrich Naumann Foundation for Freedom nézeteivel.*

Szárnyaink alá vesszük az ügyet

Sziasztok! A nevem Füless Fred.

Egy magánnyomozó fülesbagoly vagyok, a Sam-Füless detektívirodától.

Talán hallottatok már barátomról és munkatársamról, a híres Sas Samről.

Nos, együtt dolgozunk, és ha egy igazán érdekes esettel találkozunk, nemcsak az eszem forog, hanem a tollam is.

A következő is egy ilyen történet.

Barátom a karosszékében ült, szárnyait összetéve révedt maga elé. Tudtam, ilyenkor nem lehet zavarni. Hiába minden, Sas Sam ha koncentrál, semmi más nem érdekli, észre sem veszi, mi folyik körülötte. Ilyenkor a gondolatai magasan szárnyalnak, én meg... hát, félek a magasságoktól, ezért inkább hagyom, hadd gondolkodjon. Máskülönben elválaszthatatlan barátok és munkatársak vagyunk. Mindketten magánnyomozóként derítünk fel megoldhatatlannak látszó ügyeket.

Azon a reggelen is első emeleti ügynökségünkben, a Sam-Füless detektívirodában ültünk és vártunk. Hogy mire is?

Amint a falon ketyegő óra másodpercmutatója a 12-es számra ugrott, Samet mintha hirtelen visszarántották volna a révedéséből. Szemei élesen összeszűkültek, megrázta tollait, majd megnyomta az asztalán található piros gombot.

Ez működtette az irodánkat az ajtónk előtt található recepcióval összekötő telefont.

- Gyöngyi – szólt méltóságteljes, mély hangján Sas barátom.
- A 9-es vendég még nem érkezett meg? Már 9.30 van.

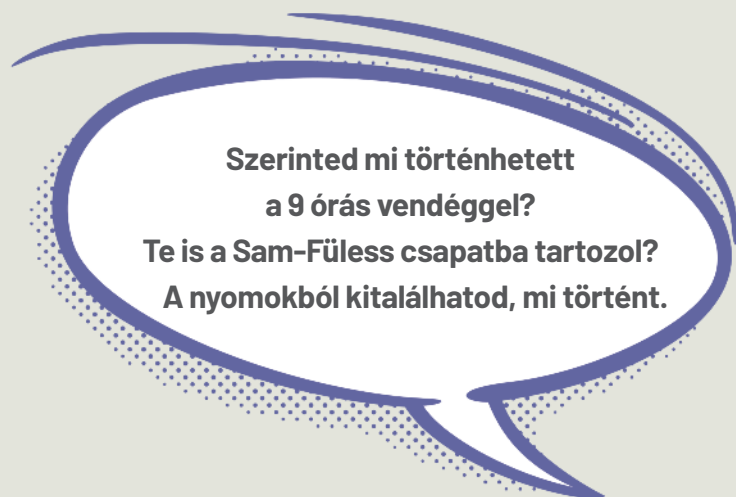

Gyöngyi, az irodánk gyöngye egy gyöngytyúk volt. Ő tyúkanyóskodott az iroda felett, és gyakran bizony felettünk is. Ő szervezte a találkozókat, engedte be az ügyfeleket, rendezte az iratokat, és ő igazította meg a kalapomat és Sam mellényét is, ha szükség volt rá. Nem egyszer elengedhetetlen szerepet játszott egy ügy felderítésében.

Gyöngyi hangja lágyan szólt a hangszórón át. – Sam, a regeli vendéged már 8.59-kor becsengetett, beengedtem az ajtón, de nem ért fel a lépcsőn...

Meg se vártuk, hogy szegény asszisztensünk befejezze a mondanivalóját. Egymásra pillantottunk, felugrottunk, feltéptük az iroda ajtaját és átrohantunk az előszobán, hogy a lépcsőhöz vezető ajtót kinyitva megnézzük, mi történhetett.

Tudtam, barátomat is ugyanaz a gondolat foglalkoztatja: csak nem történt valami baj? Rosszul lett talán, vagy valami gazember követte és lecsapott rá? Annyira aggódtunk, hogy rohanásunk közben nem is hallottuk Gyöngyi hangját, ahogy felénk kiált valamit.

Az utcai bejáratától a felső ajtóig 12, világoskék szőnyeggel borított lépcső vezetett fel a keskeny lépcsőházban. Mikor kinyitottuk a lépcsőhöz vezető ajtót, minden látványra fel voltunk készülve, ami fogadhat bennünket. Pontosabban majdnem mindenre. Ismertem Samet eléggé, hogy tudjam, ő is – akárcsak én – már felvázolta maga előtt a lehetőségeket. A késő vendég vagy a lépcsőn fog heverni, vagy furamód nem lesz ott. Esetleg a lépcsőn a vendégünk helyett valami titokzatos tárgy, egy nyom fog minket várni.

Arra azonban mégsem készültünk fel, hogy semmi ilyesmivel nem fogunk szembesülni. Vendégünk, egy elegáns hölgy, ugyanis minden probléma nélkül jött fel a lépcsőn. Csak hát egy teknős volt, ráadásul egy élteesebb korú. Ekkor ért oda Gyöngyi is. – Sam, mondani akartam, hogy ő Klára, az Ékszer teknős, és erghh... méltóságteljes lassúsággal közlekedik. Legalábbis a telefonos beszélgetésünk alapján így ítélt meg.

– Valóban – szólalt meg vendégünk. – Örvendek, a nevem Klára. És a fene se gondolta volna, hogy önökhöz ilyen magasra kell mászni. De tudhattam volna, a sasok meg a sasfészük – bosszankodott, de közben az udvarias mosoly az arcán mutatta, mennyire örül a találkozásnak.

– Részemről a szerencse – biccentett felé barátom. – Természetesen már sokat hallottam önről. A nevem Sas Sam, ő pedig a munkatársam, Füless Fred. Asszisztensünket meg már a telefonból ismeri. Gyöngyi, miért nem segített Klárának feljönni a lépcsőn?

– Engem ugyan ne süssen senki. A magam ura vagyok, úgy sétálok, ahogy tudok – csattant fel Klára.

Türelmesen megvártuk, míg megteszi az utolsó lépcsőfokot, átcammog a recepción és belép az irodába. Gyöngyi ezalatt kétszer is frissítőket szolgáltat fel neki, Samnek pedig teával kedveskedett. El se tudtam hinni, hogy Szirt City egyik

leggazdagabb családjának a rangidős tagjával találkozhatok, ugyanis Klára híres volt, de ritkán lehetett látni.

Mikor aztán vendégünk végre rendesen megérkezett, a híres nyomozó így szólt: – Foglaljon kérem helyet és mesélje el, hogy is rabolták ki. Nagyon sajnálom a kellemetlenségeket, remélem, mihamarabb tudunk segíteni.

Mindig ezt csinálja. Az ügyfél még jóformán meg sem szólal, Sam máris mindent tud. Úgy tűnik, az idős hölgyet is meglepte Sam jólétesültsége. – De hát honnan tudja, hogy kiraboltak? – kérdezte.

– De hisz ez egyszerű, mint az egerészet – kiáltott fel barátom, kedvenc szólását használva.

– Sasoknak talán, de én csak vízi dolgokat eszem – vetette közbe a teknős.

– Pedig nem olyan bonyolult. Kegyed ékszerteknős, most pedig nem hord ékszereket, viszont látom a helyüket a páncélján. És mivel felkeresett két detektívet, nyilvánvaló, hogy kirabolták. Én csak azt nem értem, miért nem jött ide egyből.

– Hogy érti ezt? Ahogy kiraboltak, egyből iderohantam – értetlenkedett a teknőshölgy.

– Rohant? De hát már tegnap este bejelentkezett hozzánk. Csak nem azt akarja mondani, hogy előre tudta, ki fogják rabolni? – hökkent meg Sam.

A idős hüllő kérdőn ránk nézett – Minek néznek engem, márnak? Nem tudok repülni! Tegnap este kiraboltak, én meg egyből idesiettem. Három egész sarkot kellett megtennem, míg ideértem. Milyen tempót várnak egy idős teknőshölgytől?

– Értem, bocsásson meg, hozzászoktam, hogy seperc alatt ott lehetünk bárhol repülve – szabadkozott Sam.

– De mégis, hogy foglalt időpontot hozzánk? – tettem fel a kérdést, mivel furdalt a kíváncsiság.

– Mobiltelefonon, hogy másként. Öreg vagyok, de nem ósdi. Hívatlanul meg mégsem eshetek be önökhöz, mint egy ócska konzervdoboz.

– Mesélje el, kérem, részletesen, hogy is történt ez a sajnálatos eset – kértem vendégünkötől.

– Éppen hazafelé tartottam – kezdett bele egy nagy sóhaj-tással a hölgy –, mikor két jómadár a közelembbe került, és mire észrevettem és elkergethettem volna őket, már elvették az ékszereimet. Nem láttam az arcukat sajnos, maszkkal takarták el, és talpig feketét viseltek.

– Mégis, mifélék voltak a rablók? – kérdeztem, remélve, hogy pontosabb személyleírást kaphatunk.

– Hát nem megmondtam, hogy madarak voltak? Az egyik nagydarab volt, hangos, azzal kérkedett, hogy milyen jól tud rabolni. Nagy csőrű, az biztos. A másik kisebb, kecsesebb, halkabb, lopakodóbb – emlékezett vissza Klára.

– Esetleg volt valami különös ismertetőjelük? – érdeklődtem.

– Mondtam, az egyiknek nagy volt a csőre, mást nem tudok.

Sam figyelmesen hallgatta, majd megkérdezte: – A rendőrséget értesítette?

– Igen, hívtam őket, de tudja, milyen Mormota őrmester. Nyugdíjba vonulnak a bűnözők, mire ő kikel az ágyból. Ezért is fordulok önökhöz. Ellopták a legértékesebb kincsemet, a legdrágább ékszeremet, az Ótavi Niem Követ, és még néhány kisebb értéket, mint az azúrszemű rubinomat és pár smaragdot. Engem azonban csak a Niem Kő érdekel, a többi kevésbé fontos. Szerezzék vissza, kérem! – esedezett kétségbeesetten az ékszerteknős. – Ugyanis felbecsülhetetlen az

értéke. – Azzal az asztalra tett egy listát az ellopott ékszerekről, azzal a megjegyzéssel, hogy a város legnevesebb újságjának, a Szirti Szónak a legújabb számában, a róla készült képen is ezek az ékkövek vannak rajta.

– Rendben, kedves Klára, visszaszerezünk az ékszereit. A mottónk: Ha értékei lábra kelnek, mi szárnyra kelünk. És így is fogunk tenni. Gyöngyi majd hazakíséri önt, mi pedig nekilátunk a nyomozásnak! – pattant fel lelkesen Sam.

– Köszönöm, de nem szorulok kíséretre. Kérem, értesítsenek, ha megtudtak valamit. Viszontlátásra! – köszönt el Klára, majd megkezdte hosszú utazását az ajtó irányába.

Mi megebédeltünk, s Gyöngyi gondoskodott arról is, hogy Klára – aki már majdnem a lépcsőhöz ért, mire végeztünk – kaphasson valamit enni. Ebéd után aztán Sas Sam-hez fordultam.

– És most mi lesz? Lefogadom, valami igazán izgalmas helyen kezdjük a nyomozást. Talán a gonosztevők kedvenc tanyáján, a Fogoly Fogadóban? Esetleg a kétes hírnevű Feketerigó Piacon? Hová megyünk?

Sam hosszasan rám meredt és így szólt: – Igazad van, Fred, a nyomozást egy különleges helyen kezdjük meg, ami még a felsoroltaknál is izgalmasabb. Irány a könyvtár!

Lippi Lapjai

Szirt City híres könyvtára a város legmagasabb felhőkarcolójának a legfelső emeletén helyezkedik el. Pontosabban a legfelső 20 emeletén. Az alsóbb szinteken labirintusszerű kis szobák rejtették a mindenféle szakkönyvet, de a legfelső 10 emelet a csodálatos olvasóteremé volt. 10 emelet magasan tornyosultak a könyvespolcok, vékonyka korláttal és vékonyka vas csigalépcsőkkel engedve hozzáférést azoknak a kevésbé szerencsés olvasóknak, akik nem tudtak repülni.

Az olvasóterem alján hosszú asztalok sorakoztak, lámpákkal, ahol a buzgó kutatók böngészhatték a ritkábbnál ritkább köteteket. A freskóval díszített plafonról hatalmas régies csillár szórta a fényt, amit a polcokra rögzített, aranyozott lámpa-
pakarok segítettek. A plafon a csillagos éjszakai égboltot ábrázolta, a fapadló viszont virágmintákat és indákat formált. A hatalmas ablakok a padlótól a mennyezetig értek, és a város legjobb kilátásával kecsegtették az itt tartózkodókat, de mindhiába. Aki a Szirt City-i könyvtárba tévedt, ügyet sem vetett az ablakokból a látogató elé táruló látványra. Ugyanis a könyvek magukhoz ígézték az olvasót.

Mindig ámulatba ejtett a könyvtár hatalmas olvasóterme, és mikor beléptünk a hatalmas, háromemeletes faragott fapadlóra, most is percekig csak bámultam a csodás csarnokot, és nagyokat szippantva a levegőből fürödtem a sokmillió könyv mámorító illatában.

Barátom mosolyogva hagyott nekem időt a csodálatra, majd intett fejével és felreppentünk. Sam úgy ismerte a könyvtárat, mint a saját karmát. Felszálltunk a hatodik emelet magasságában található polcok egyikéhez. Bele se mertem gondolni, milyen magasan vagyunk, nemcsak a könyvtárban, hanem messze a város felett. De nem néztem lefele, csak a polcokra összpontosítottam.

A könyvek felett díszes tábla hirdette: ékszerek és drágakövek. Sam kiválasztott 7 meglehetősen vastag, nagydarab kötetet, és a segítségemmel az egyik asztalhoz cipelte. Majd mélyen elmerült az olvasásban. Tudtam, mit keres, bár a könyvtárban szigorúan tilos volt beszélni. Ha valaki szólni akart, akkor a terem közepén egy nagy csigalépcsőn le lehetett menni a 3 szinttel lejjebb lévő, vasajtókkal lezárt társalgóba, de oda meg könyveket volt tilos vinni.

Nekünk nem volt rá szükségünk, hogy aláereszkedjünk az ablaktalan szobába, mert nyilvánvaló volt, hogy Sam az ellopott ékszerekről keres adatokat, különösként az Ótavi Niem Kőről. Erről az ékszerről természetesen én is hallottam már, mint mindenki Szirt Cityben. Az Ékszerteknősök ősi családjának hagyatéka, és

legfértettebb kincsük. De senki sem látta közelről a Niem Követ, és nem tudta senki, miért ilyen értékes, titokzatos.

Segítettem Samnek a kutatásban. Mindent meg szeretnénk tudni, amit erről az ékszerről lehet. Átrágtuk magunkat a 7 könyvön, és egy újabb halmon, majd egy újabbon és egy újabbon. De nem derítettünk ki semmit, amit eddig ne tudtunk volna. A kő évszázadok óta Klára családjában van, mindig a rangidős ékszerteknőshölgy hordozza, és mindig magánál tartja. Soha semmilyen körülmények között nem válnak meg tőle semmi pénzért, és soha nem engedték, hogy bármilyen ékszerész vagy kutató megvizsgálja.

Lassan beesteledett, mi pedig rengeteg könyvet átnéztünk, de mindhiába. Közeledett a záróra, de szerencsére jó barátságban voltunk a könyvtár szigorú urával, Lippivel, a Pollippal. A könyvtárosnak jól jött a kar. Azokkal tudott szintről szintre lendülni szédítő sebességgel, azokkal pakolgatta a megannyi könyvet, és általában még arra is maradt 1 csápja, hogy szemöldökráncolva püsszegjen a hangoskodókra. Felűnő jelenség volt ezüst tekericsmotívumokkal díszített sötétkék bársonysapkájában. Alig létező orrán csíptetős szemüveget viselt, ami elé egyre több lencsét tudott oldalról lehajtani, hogy messzire is jól lásson.

Sam odareppt a poliphoz és odaadott neki egy cetlit, amiben arra kértük Lippi, hadd maradjunk zárás után is, ahogy több nehéz ügy esetén is előfordult. A könyvtáros egy gyors biccentéssel jelezte, hogy rendben.

A többi látogató szépen lassan elment, Lippi pedig bezárta az óriási kaput. Ott maradtam Sam barátommal a hatalmas csarnokban és folytattuk a kötetek átnézését. Lippi közben elpakolta a könyveket, s mikor végzett, odajött, egyik csápját a szája elé tette, jelezve, hogy maradjunk csendben, egy másikkal intett, hogy kövessük. Úgy mászott fel a 6. emeleti polcokig, mint egy nagy piros pók. Sam könnyedén követte, én meg próbáltam nem kimutatni, mennyire megviselt ez az állandó magasba repülés. Végül megálltunk az ékszerekről szóló rész előtt, amit mi már végignéztünk. Lippi körbesandított, majd meghúzta az egyik aranyozott lámpakart. Egy kulcslyuk vált láthatóvá a falon.

A polip a sapkája alól elővett egy hatalmas kulcsosomót, kiválasztotta az egyik fémkulcsot, beleillesztette a zárba, és elforgatta. Az egyik könyvespolc ajtóként nyílt ki, egy titkoszatos fekete nyílást tárva elénk.

Mindketten csodálkozva néztük ezt a titkos ajtót, és el se tudtuk képzelni, hogy mit akar Lippi. A könyvtáros azonban

egy pillanatot sem várt, és természetesen semmilyen magyarázatot nem adott, mert ellenzett minden hangot a könyvtárban. Csak intett, hogy kövessük, és elnyelte a sötét.

Egymásra néztünk Sammel. Barátom megvonta a vállát, és követte a polipot. Én nagyon aggódtam, mi lehet a titkos fekete járatban, vagy azon túl, de egy bagolyra aztán senki nem fogja mondani, hogy fél a sötétben, úgyhogy megigazítottam a kalapomat és egy nagy lépéssel utánuk mentem.

Rosszul tettem. Ugyanis a nagy lépéssel egyből a padlóban lévő tátongó nyílás legeslegszejére érkeztem. A bagolyszeimnek hála azonban még idejében észrevettem. Láttam a létrát is, és mivel nem volt hely arra, hogy szárnyaimat használjam, ügyes-bajosán elindultam lefele a létrán. Csak másztam és másztam és másztam, egyre lejjebb a sötétben. Egyszer csak világosságot pillantottam meg mélyen letről. Mikor végre leértem, egy kis szobában találtam magam, alig férünk el benne. Az összes fal telis-tele volt könyvekkel, régies kötésben. A szoba közepén egy kis asztalka állt, rajta kikészítve egy könyv. A nagy aranybetűkből a borítóján a következő címet olvastam le: Láncok és függők: Különleges ékszerek és történetük.

A könyvben egy könyvjelző volt, Sam kinyitotta, és hihetetlen, de ott volt az Ótavi Niem Kő történetéről egy egész fejezet. Ez a kötet már kikészítve, bekönyvjelzőzve várt minket. Ez csak Lippi műve lehet. De honnan tudhatta a bölcs könyvtáros, mit keresünk? És mi ez a titkos szoba? Sajnos a kérdéseket nem tehettem fel, mert Lippi csápja még most sem hagyta el szigorú őrhelyét a szája előtt, így figyelmeztette bennünket, hogy erre a szobára is vonatkozik a csend szabálya. Sam kérdőn felvonta a szemöldökét, úgy tűnik, benne is kérdések sora zúgott. De aztán elkezdtük olvasni a fejezetet, hogy végre megtudjuk, mi olyan különleges a Niem Kőben.

A régies nyelvezetet nem volt könnyű megérteni, viszont sikerült kijegyzetelnem a kő történetének fontosabb részleteit. Réges-régen a távoli Ótó alatt hatalmas drágakőbánya húzódott. A bánya kis járatai kényelmetlenek, vizesek és sziklásak voltak. Ezért az akkor uralkodó 3. Krokkó, a kegyetlen krokodil a népe nagy részét beküldte a barlangokba, hogy nagyon rossz körülmények között bányásszák ki a drágaköveket. A munkások semmi fizetést nem kaptak, 3. Krokkó marcona őrei alig elegendtek nekik pihenőt. De az uralkodó egyre telhetetlenebb és telhetetlenebb lett, és végül már az öröknek sem akart fizetni. De mikor az örök azzal

szembesültek, hogy ők is rabszolgává váltak, a kényszerű bányászokkal együtt fellázadtak, és elkergették a kapzsi krokodilt. Mindenki elvitte a maga által kibányászott drágaköveket és ki-ki ment a maga útjára. Kivéve egy észtereknőst, Rubent, aki messzi földről érkezett utazó volt, mikor

Krokkó katonái a bányába kényszerítették. Ő ott maradt és csak bányászott és bányászott. Aztán egyszer csak ott hagyta a bányákat és hazatért a családjához. Kislányának, Szaffinak megígérte, hogy hoz valamit ajándékba, mikor elindult hosszú útjára, s így is tett. Egy hatalmas zsák drágakövet ajándékozott a kisteknősnek, és az Ótavi Niem Követ, amit a bányában talált. Mivel a család azóta sem engedi, hogy bárki megvizsgálja, csak annyit lehet tudni, hogy a kő zöld és teknős alakú. Szaffi aranyba foglalta és medálként hordta, majd ő is a kislányának ajándékozta, aki belevéseltett egy nagy S-t, anyja neve legelső betűjét. Azóta a kő mindig a legidősebb női leszármazottra száll. Az aranykeret rég kicsorbult a sok hordástól, és azóta a teknőshölgyek a páncéljukon viselik, és semmi pénzért nem válnak meg tőle.

Becsuktuk a könyvet, felmáztunk a létrán, köszönetként megráztuk Lippi csápjait, majd kijöttünk a könyvtárból és visszamentünk az irodába. Úgy tűnik, ez azon ügyek egyike, amikor este a munkahelyünkön alszunk.

Sam szólalt meg először. – Rendes volt Lippitől, hogy megengedte, maradjunk, de azt álomban sem gondoltam volna, hogy a könyvtár rengeteg titkos szobájából akár csak egyet is látni fogok valaha.

– Titkos szobák? – hüledeztem. – Hány titkot rejt még a könyvtár?

Sam elmosolyodott. – Rengeteget, minden könyv minden lapja egy titok, és a könyvtár is olyan, mint egy hatalmas könyv, sok-sok megoldásra váró rejtéllyel. De nekünk most egy másik rejtéllyel kell foglalkoznunk. Mit gondolsz a Niem Kő történetéről?

– Hát – mondtam némi gondolkodás után. – Nem lettünk sokkal okosabbak. Szép történet, és most már tudjuk, hogy honnan szerezte mesés vagyonát a gazdag Ékszerteknős család. De továbbra sem tudjuk, milyen ritka drágakő ez az ékszer, sem azt, hogy ki és miért lopta el.

– Én kezdem már sejteni a miértet – modta barátom. – Az, hogy ki volt a tettes és hol lapul, még számomra sem világos.

– De akkor honnan tudod a miértet? Mondd el, Sam – kértem a Sast.

– Nem – rázta meg a fejét, – még semmi sem biztos. De most aludjunk azon kevés időben, ami még maradt az éjszakából. – Azal lefeküdt az egyik kanapéra és azonnal elnyomta az álom.

Én bezzeg nehezebben alszom este. Éjjeli bagoly vagyok, és most ráadásul cikáztak a gondolataim. Sam ugyanazt látta, hallotta és olvasta, amit én, neki honnan vannak sejtései, mikor én még mindig a sötétben tapogatózom. Jelenleg szó szerint. Vajon milyen tervei vannak a nagy nyomozónak holnapra, és mikor sikerül az ékszerrablás rejtélyét megoldanunk?

Karát, a felbecsülhetetlen barát

Másnap reggelre nem mondhatom, hogy kialudtam magam, de barátomon nyoma sem volt fáradtságnak. Mire Gyöngyi beért az irodába és behozta a reggelit, már javában tervezgettük a napot.

– Fred – szólított meg Sam –, itt az ideje, hogy felkeressük régi barátunkat, Karátot.

Karát, teljes nevén Carl Redcliff, Szirt City legjobb ékszerésze volt. Hozzá járt mindenki, aki fel akarta becsültetni, vagy meg akarta vizsgáltatni ékszereit, kincseit, drágaköveit. Karát azonban fura figura volt. Kolibri léte ellenére nem volt különösen izgága vagy mozgékony. Szabadidejében talán, de ha munkáról volt szó, nem volt hajlandó elhagyni az irodáját és ékszerüzletét. Szárnyai megállás nélkül jártak, így nem igazán tudott megfogni semmit, hogy megvizsgálja, éppen ezért csak az asz-

talra helyezett köveket tudta megnézni, egyik szemére biggyesztett nagy ékszerészszemüvegével. Ez a szemüveg hiába volt hosszú, mint egy kisebb távcső, korántsem volt olyan hosszú, mint Karát csőre, így nem tudta közelről szemügyre venni az értékeket. Egyszer régebben kénytelen volt sürgősen, az irodánkban megvizsgálni valamit. Az asztalom azóta is viseli a csőre ejtette horpadásokat. Éppen ezért, az ékszerésznek különleges asztala van a saját irodájában, és csak nagyon-nagyon ritka esetben hajlandó munka okán elhagyni azt.

Karát asztalán legalább egyszer már megfordultak Szirt City előkelőségeinek legfőbb ékei, és nem lennék meglepve, ha a népes nagyváros legtöbb lakója járt volna már a kolibri-nél felbecsültetni, megvizsgáltatni ezt-azt.

Nem csoda tehát, hogy Karátnak elég jól ment az üzlet, a város legdrágább irodáit bérelhetné, de ennek ellenére a kikötő környékén volt az ékszerüzlete. Talán ez tudatos döntés is volt, hogy a kikötő közelsége miatt vonzza Szirt City kéte-sebb lakóit. Karát ennek ellenére becsületes volt, ha lopott vagy hamis ékszert látott, értesítette a hatóságokat.

A hatalmas kikötőépület körül mindig nagy volt a nyüzsgés, a tenger moraja, a hajók kürtjei, a tömeg zsibongása és

a járművek zúgása telítette a halszagú, sós levegőt, de amint beléptünk az ékszerüzletbe, minden külső zaj az ajtón kívül maradt.

Gyakran jártunk itt, úgyhogy felkészülten érkeztünk. Még be sem csukódott mögöttünk az ajtó, máris rajtunk volt a napszemüveg. Enélkül ugyanis elvakított volna minket a sok csillogás-villogás, amit a több száz fényes ékszer és drágakő szórt felénk.

Karát örömmel fogadott bennünket. – Sam, Fred, de jó, hogy látlak benneteket. Mi járatban vagytok itt a szerény boltcskámban?

Karát „szerény” boltcskájában annyi érték volt, hogy egy kisebb várost fel lehetett volna vásárolni belőle. Szerencsére a legmodernebb biztonsági berendezések védték.

– A tanácsodat szeretnénk kérni. Klára, az Ékszerteknős ékszereit ellopták. Nem az összeset, csak ami éppen nála volt, de ott volt a kincseinek legértékesebb darabja is – mondta Sam, azzal átnyújtotta Karátnak a képet Kláráról, ahogy az ékkövekben virít, amit a Szirti Szóból vágunk ki korábban reggel, valamint az elrabolt ékszerek listáját. – Mit tudsz ezekről? Nem próbálta már eladni neked valaki valamelyiket?

– Gyertek fel az irodámba, ott alaposabban meg tudom nézni őket – szólta Karát, és felvezetett minket az emeletre, ahol a neki készített asztala állt, benne egy kifúrt lukkal, hogy elférjen a csőre, amíg vizsgálja az ékszereket.

Szemügyre vette a fotót és a listát, majd így szólt: – Valóban nagyon értékes darabokat loptak el. Sajnos egyiket sem láttam jelenleg, de természetesen szólok, ha valaki behozná hozzám. Megértem, hogy Klára szeretné visszaszerezni, hisz a legkülönlegesebb kő többet ér, mint a boltom kincsei együttvéve.

– Igen, Klára is mondta, hogy legfőként a Niem Követ szeretné visszaszerezni, a többi kevésbé fontos neki – feleltem.

– Kevésbé fontos? De hiszen nem a Niem Kő a legdrágább az ellopott ékszerek közül, hanem ez itt – mutatott a képre a kolibri –, az azúrszemű rubin.

– Sejtettem – bólogatott Sam.

Meghökkenve hallgattam az ékszerész szavait, és még jobban meghökkenem barátom kijelentését hallva.

– De – hebegtem – itt valami tévedés történt. Az Ótavi Niem Kő sokkal értékesebb, és Klára is azt akarja leginkább vissza.

– A Niem Kő – nevetett Karát. – Mik vannak. Amennyire én a képekből meg tudom ítélni, az nem egy kifejezetten értékes vagy ritka darab. Talán Klára máshogy látja, de az azúrszemű rubin hihetetlenül ritka. Egy rubinkő és a közepén egy azúr, szem alakú kicsi csepp. Talán ha ezzel együtt 3 ilyen van a világon. Mint tudjátok, a dolgok árát az határozza meg, mennyien vágynak rá, és mennyi van belőle, például ételt mindenki akar, de szerencsére sok is van belőle,

mert olcsón lehet termesztani és előállítani, Szirt Cityben ezért nem is drága. Felhőkarcolót is mindenki szeretne, de azt bonyolult felépíteni, drága is az építés, kevés van belőle, tehát rettenetesen sokba kerül.

Az azúrszemű rubint nem lehet előállítani, ki kell bányászni, de az egész földet lehetetlen lenne végigkutatni egy kavics méretű kőért, és kötve hiszem, hogy lenne több a már ismert három darabnál. Tehát iszonyatosan nagy az értéke.

– Ez világos – feleltem, – de a Niem Kő... abból csak egy van.

– Nézd csak meg jobban – hívott az asztalhoz Karát, és elém tolt egy nagyítót. Levettem a kalapom, hogy hozzáférjek a lencséhez. A rubin valóban gyönyörű volt, vörösen szikrázott és a közepén egy azúrkék, villámlóan rikító kicsi cseppecske tarkította a követ. A Niem Kőről nem volt éles a kép, zöld volt, és alig kivehetően egy teknőst formált.

– Nézd, Fred – mondta Karát. – Amennyire én látom, ez csak egy egyszerű zöld kő teknős alakban. Hogy miért értékes ennyire Klárának, magam sem értem. Talán ő tud valamit, amit én nem? Vagy csak annyira megrázta a rablás,

hogy rosszul mondta, melyiket szeretné a legjobban vissza. Mindenesetre szívesen megnézném közelről a Niem Követ.

– Karát, ha lenne nálad egy rakat nagyon értékes lopott ékszer, te mit csinálnál velük? – kérdezte Sam.

– Én értesíteném a rendőrséget természetesen, de gondolom, nem erre vagy kíváncsi – mosolyodott el a kolibri. – Az enyém a legnagyobb ékszerüzlet a városban, de lopott holmival nem foglalkozom, ezt az okosabb bűnözők is tudják. Nem ismerek egy olyan boltot vagy kereskedőt sem, aki lopott ékszerekkel akarna kereskedni. Talán egy gyűjtő akarja magának? Valaki, akinek titkon egy halom kincse van, amiről nem tudunk?

– Hmm. Nem keresett meg téged senki, aki az ellopott kövekről érdeklődött, vagy csak akár általánosságban az ékszerek értékéről? – kérdezte Sas Sam.

– Nem, csak a szokásos ügyfelek jöttek. Eljegyzési gyűrűt kerestek, fülbevalót akartak javítani, vagy valami régi örökséget akartak felbecsültetni. De természetesen szólok, ha valaki érdeklődne.

– Köszönjük, Karát – feleltük kórusban, majd elkészöntünk és kiléptünk az üzletből.

Hirtelen megcsapott minket a külvilág illata és zaja. A ki-kötő sosem aludt, mindig nagy volt a tömeg, hatalmas gépek mozogtak.

– Csodálom Karátot, hogy itt marad a boltjával. Tudom, hogy egy kész erődítmény az üzlete, riasztókkal, rácsokkal, zárak seregével, de akkor is, ha ennyi értéket tartanék magamnál, sehol nem érezném biztonságban magam, nemhogy itt – jegyeztem meg.

– Sok értékes dolog érkezik hajókon, tengerészek hozzák a csecsebecségeket, nem kell kutakodniuk, kihez menjenek. Karát biztosítja, hogy a beérkező ékszerek tisztességes úton kerültek a gazdájukhoz. Tudja, milyen kövek azok, amiket még mindig rab-szolgamunkával bányásztatnak. Tudja, mik azok, amiket erővel elvettek a tulajdonosától. Ilyenkor mindig értesíti a hatóságokat, és bármilyen más messzi földön is történt az eset, igyekeznek megoldani. Ha nem a mi becsületes barátunk dolgozna itt, sokkal rosszabb és igazságtalanabb lenne a helyzet – magyarázta Sam.

– Igazad van, Sam – mondtam. – De mit gondolsz az ügyről? Azt mondtad, sejtetted, hogy nem a Niem Kő a legdrágább darabja Klára ellopott ékszereinek.

– Igen, gondoltam, de még nem vagyok teljesen biztos a feltételezésemben, hogy miért is lopták el az ékszereket. Valami még hiányzik, ami megmagyarázná a dolgot. Amíg nem vagyok biztos magamban, nem mondok semmit.

– Ezek szerint van egy elég határozott, de még nem bizonyított elképzelésed arról, miért lopták el a köveket.

– Van bizony, és ez alapján talán elkezdhetjük kideríteni, kik is a rejtélyes gonosztevők, akik kirabolták Klárát.

– De hisz ez nagyszerű, emelem kalapom a detektívképességeid előtt, drága barátom. Én még semmit sem értek.

– Pedig egyszerű, mint az egerészet, sajnos azonban a kedves dicséreted még egyelőre kalaptalan – mondta mosolyogva Sam.

– Úgy érted, alaptalan – mosolyogtam vissza.

– Nem, nem, kedves Fred. Az a helyzet, hogy otthagytad a fejfedődet Karátnál – nevetett a Sas, majd minden figyelmeztetés nélkül rájött az a szoborszerű állapot, amikor valamin úgy töri a fejét, hogy az se zökkentené ki, ha összedőlné körülöttünk a fél város.

Éppen ekkor kiáltást hallottam. Karát lépett ki az üzlete ajtaján, a kalappal. Nagyon megörültem és már indultam is volna vissza, át az úttesten, hogy elébe siessek, amikor a kolibrit eltakarta egy éppen arra haladó daru. A madár egy hatalmas

dömpert vezetett, ami csigalassúsággal döcögött el előttem. Mire azonban átkelhettem az úton, Karátnak hült helyét találtam.

– Félrefércelt fedora! – kiáltottam meglepetten. Körülnéztem, épp időben. Felpillantva észrevettem, hogy a magasból valami fekete dolog zuhan felém. A kalapom. Ekkor a járókelők egy emberként kezdtek kiabálni:

– Elrabolták az ékszerészt!

Két gonosztevő megragadta és beledobták egy zsákba, majd elreppentek.

Visszarohantam Samhez, és csak ráztam és ráztam, kiabáltam, hogy mit történt, de mintha egy tollseprűnek magyaráznék. Felreppentem, de nem túl magasra, mert így is megviselt az aggodás, de már nem láttam semmit.

Gyöngytyúk is talál Sam-et

Elkezdtém kikérdezni a szemtanúkat, de azt mondták, csak annyit láttak, hogy két feketébe öltözött maszkos madár volt az elkövető, az egyik nagydarab, a másik kisebb. Ismerősen hangzik? Szerintem is.

Mire Sam visszatért gondolataiból, már Mormota őrmester is megvizsgálta a helyszínt, kikérdezett engem és mindenkit, aki a büntett alatt a közelben volt. Bezárta Karát boltját, hogy el ne vigyenek semmit, amíg a tulajdonos hiányzik, és már el is ment.

Barátomat nagyon megviselte a dolog, hogy akkor történt az eset, amikor ő itt van egy szárnytavolságra, de a figyelme elszállt.

– Pont ez volt a hiányzó esemény, ami bizonyítja, hogy az elméletem igaz. Most már tudom, miért rabolták el az ékszereket és Karátot is – kiáltott fel. – Most pedig nyomás vissza az irodába!

Bánatosan, de tettekrelesen repültünk vissza. Itt az ideje, hogy végre felgöngyölítsük ezt az ügyet! Bár én még mindig nem tudtam, miért lopták el az ékszereket, mi a Niem Kő titka, illetve mi okból rabolták el barátunkat.

Fáradtan, éhesen, és bosszúsan nyitottuk ki az iroda ajtaját. Felvonszoltuk magunkat a 12 lépcsőfokon, és mivel már jócskán ebéd után járt, arról beszélgettünk, mit fogunk végre enni. Ez legalább kis időre elterelte figyelmünket szegény ékszerész barátunkról.

– Tudod, Fred, én általában salátát vagy szendvicset ennék, de most valami nehezebbre vágyom. Neked meg úgyis mindig, amíg van utána sütemény – erőltetett mosolyt az arcára Sam. – Remélem, Gyöngyi nem várt meg minket és az ebéd-szünetében elment enni valahova. Viszont alig várom, hogy ihassak egy csészével abból az ínycsiklandozó teájából. Az mindig jobb kedvre derít.

Nagy lelkesen helyeseltem. Bár én nem vagyok annyira oda a teáért, mint Sam, most bizony nekem is jólesett volna pár korty. Az utolsó lépcsőfokokat tehát szaporábban vettük annak reményében, hogy minél hamarabb megkérhetjük Gyöngyit,

hogy főzzön nekünk egy teát, és hogy elmesélhessük neki is a történeteket, hátha van valami hasznos észrevétele.

De mikor benyitottunk a recepció ajtaján, elpárolgott minden álmodozásunk a finom teáról. Gyöngyi nem volt ott.

– Biztos őt is elrabolták – kiáltottam, és már rohantam is végignézni a többi helyiséget, hangosan szólongatva a gyöngytyúkot, hátha mégiscsak itt bujkál. Sam szorosan a nyomomban.

Az iroda üres volt, kietlen és kedvtelen. Hiányzott az asszisztensünk gyöngyöző kacaja, gondoskodó törődése. Átkutattuk még egyszer az irodát, immár nyomok után, de csakúgy, mint Gyöngyi, a nyomok is hiányoztak. Asszisztensünk nem szokott mobilt vinni magával, elég neki, hogy a recepción állandóan csörög neki a készülék.

Szélvészsebesen repültünk a rendőrségre, felébresztettük Mormota őrmestert, aki félig csukott szemmel végighallgatta hadaró elbeszélésünket, majd álmosan bólintott, de elmondta, amit már tudtunk. Még csak nemrég tűnt el Gyöngyi, ezért még nem keresheti a rendőrség, nincs bizonyíték, hogy elrabolták, de megígérte, hogy szól a járőröknek, hogy értesítsék, ha látják,

Tehetetlen dühvel szálltunk tovább, és úgy döntöttünk, megnézzük Gyöngyi lakását a város szélén, a farmoknál. Az asszisztensünk házában nagy rend és tisztaság várt bennünket, de ugyanolyan üresség, mint az irodában.

Megnéztük a gyöngytyúk kedvenc helyeit, éttermeket, kávézókat, parkokat, de mindhiába. Végso elkeseredésünkben még Karát bezárt boltjához is visszamentünk, sőt a könyvtárba is bekukkantottunk és Lippinél is érdeklődtünk, cetlik útján természetesen – de sehol semmi.

Tehetetlenül verdestük a szárnyunkat, összevissza repültünk, és már kezdett esteledni. Nagyon éhesek voltunk, úgyhogy beültünk harapni valamit, tehát meglehetősen késő volt, mire lógó csőrrel, csüggedt szárnyal visszavonszoltuk magunkat az irodába.

Ott azonban meghökkenve láttuk, hogy ég a villany. Csak nem betörték? Visszajöttek a gazfickók, akik elrabolták irodánk gyöngyét?

Marcona képpel szaladtunk fel a lépcsőn, készen arra, hogy Gyöngyiért egy egész sereggel is megküzdjünk. Felrántottuk az ajtót, harciasan beugrottunk az előtérbe verdeső szárnyakkal, csattogó csőrökkel, felborzolt tollakkal. Ahogy a szobában találtuk magunkat, otthonos meleg öntött el minket. Gyöngyi ugyanis sértetlenül, bár viharvert, morcos kinézetünkön eléggé meghökkenve ült az asztala mögött.

– Gyöngyi! – kiáltottunk kórusban. Odarohantunk és mindketten megöleltük. – De hát mi történt?

– Sam, Fred! Jól vagytok? Már nagyon aggódtam, hogy ilyen sokáig nem értetek vissza. – Azzal megigazította a nagy ijedtségtől félrecsúszott kalapomat és Sam mellényét.

– De hát azt hittük, elraboltak. Már mindent tűvé tettünk érted, még Mormota őrmestert is kiugrasztottuk az ágyából. Jobb is, ha telefonálunk neki azonnal, hogy minden rendben. De tényleg minden rendben? Hol voltál?

– Kimentem ebédelni, és mivel gyorsan végeztem, a maradék időmben, gondoltam, beugrom a piacra. Nézelődtem, majd elmentem a kedvenc kereskedőmhöz, Cica Micihez, aki mindenféle régiséget, kacatot árul. Sok ékszert vettem már nála, úgyhogy annak reményében mentem oda, hogy találok valami szépet.

– És nem fogjátok kitalálni, mit találtam ott. Amint nézelődtem a kövek között, az egyik lilás kőnek pont olyan formája volt, mint Klára egyik hiányzó smaragdjának. De egyáltalán nem volt smaragd színe. Kértem Cica Micitől egy nagyítót és megvizsgáltam tüzetesebben. Ő azt mondta, egy közepesen értékes festett kőként adta el egy nagydarab madár. Mikor

aztán alaposabban megnéztük, kiderült, hogy a festés egy valódi smaragdot takar. Az egyik ellopott ékszer volt. Szegény Mici nagyon megszeppent, hogy lopott dolgot árul. De mint kiderült, az árus ártatlan. Azt mondta, egy pelikántól vásárolta, nem túl drágán még a reggel folyamán. A Cica értesítette a rendőrséget, én meg egyből idereppentem, hogy szóljak nektek.

Ekkor megcsörrent a telefon. Mormota őrmester volt az. Elmondta, amit mi már a gyöngytyúktól hallottunk, és azt is, hogy Cica Mici elmondása alapján Gyöngyi is megvan. Elmeséltük, hogy kerültük pont el egymást, asszisztensünk ugyanis valószínűleg percekkel később ért az irodába, mint ahogy mi elhagytuk azt.

– Nocsak, nocsak, úgy tűnik, a Niem Kő megismétli a történetét – mondta rejtélyesen Sam, de mire visszakérdezhetünk volna, egy rendőr csöngetett be és átadta nekünk a lopott smaragdot, hogy mi is megvizsgálhassuk, mielőtt visszaadjuk Klárának.

– De vajon ki lehet ez a titokzatos pelikán, aki eladta a követ, hogy került hozzá, és miért adta el olcsóbban mint amennyit ér? – töprengtem hangosan.

– Mert tollas a háta, azért – felelte öblös hangon a szoba sarkában álló hatalmas váza legnagyobb megrökönyödésemet. – Biztos a kimerültség teszi – fordultam Gyöngyihez és Samhez –, de azt képzeltem, egy vázával beszélgetek – vallottam be.

– Nem, Fred, nem képzelődsz – hebegte Gyöngyi is. Sam a vázához lépett. Ahogy odaért, egy hatalmas sötét villanás látszott, és vakító füst közepette kirepült belőle egy fekete alak.

– Azt a szaporán szárnyaló denevérré – kiáltottam meghökkenve.

– Egy bőregér!

– Kit nevezel te bőregérnek, te kerge kuvik

– szolt a jövevény.

– Ez csak a legsikeresebb álruhám – mondta, majd megpördült, és ott állt előttünk, alig különböző alakban egy repülőkutya-lány.

– Ahha – mondtam bizonytalanul. – Nagyon, ööö, más-hogy nézel ki.

Sam kacagott. – Tojás legyek, ha ez nem a régi barátom, a világ legtitkosabb titkosügynöke, Camille Echon!

– Sam! – rázta meg barátom szárnyát a lány.

– Gyöngyi, bájosan nézel ki, mint mindig.

Te pedig bizonyára Sam híres detektívtársa, Fülecs Fred vagy, örülök, hogy végre találkozunk... mármint úgy, hogy te is tudsz róla – kacsintott rám a repülőkutya.

– Ez aztán a meglepetés, Camille – szolt Sam.

– Mi járatban vagy erre felé?

– Éppen a piacot kémleltem, mikor megpillantottam Gyöngyit. Nagyon izgatott lett, mikor Cica Micinél meglátott egy követ. Odasuhantam, és egy fán csüngve elrejtőztem, kihallgattam a beszélgetést, majd követtem idáig, ahol meglapultam ebben a vázában. Sőt, még segíteni is tudok nektek, ugyanis pontosan tudom, ki az a szárnyaszegett szerencsétlen, aki ezt a követ adta el Micinek.

– Pont erre az információra van szükségünk – kiáltottam fel. – De honnan tudod?

– Nem véletlenül vagyok az egyik legjobb titkosügynök. Ismerem mindent és mindenkit, akit kell, tudok mindent, ami számít, és azt is tudom, ki kíváncsi rá. Azt rebesgették a madarak, hogy a Sam-Füless detekívjei Klára ellopott ékszereinek ügyén dolgoznak.

– Szóval ki adta el a lopott követ? – kérdezte Sam.

– A neve Pali Khán, akit az alvilágban csak Palikám néven ismernek. Egy nagydarab pelikán, aki nem bírja titokban tartani, hogy ő egy tolvaj. Azzal henceg, hogy ő a legjobb bűnöző, ami nem a legsikeresebb bűnözőkre vall. Állandóan egy

kakukkal, Kata Cook-kal dolgozik együtt, aki jóval hatékonyabban tartja titokban bűnös foglalkozását. Ez a két jómadár mindig annak dolgozik, aki éppen fizet nekik, de még nem foglalkoztam kellően ezekkel a jelentéktelen tolvajokkal, hogy kiderítsem, most épp ki fizeti őket.

– Szerintem senki – jelentette ki Sam.

– Gondolod, hogy maguktól lopták el a köveket? Meglepne – vetettem közbe. – Meg hát mi okuk lett volna rá, és akkor miért adta el a pelikán az egyik smaragdot sokkal olcsóbban, mint amit ér?

– Nem, nem maguknak dolgoznak, de hogy kinek, még én sem tudom – válaszolta a Sas. – De most menjünk, mondjuk el Klárának is a jó hírt, és adjuk vissza neki a smaragdját. Remélem, nemsokára a többi ékszerét is előkeríthetjük.

– Én meg remélem, igazad lesz, bár én még mindig nem értem a dolgot. Hogy fogjuk megtalálni a két jómadarat és honnan fogjuk megtudni, hol vannak az ékszerek?

– Először Klárát találjuk meg – ezzel Sam kinyitotta az ajtót, és kiengedett minket.

Klára a Szirt City vízesése felett átívelő épületben lakott, de tudtunkkal valahol az alsó szinten, bár biztosak voltunk benne, az épület tele van lifttel és mozgójárdával. A két torony és az azokat összekötő íves rész az Ékszerteknősök birtokában volt. Elindultunk tehát az irányába mind a négyen, de alig félúton megpillantottuk a sötétben a méltóságteljesen vánszorgó Klárát.

Autók és sofőrök egész hadát engedhette volna meg magának, de úgy tűnik, tényleg nem szerette, ha kísérik vagy hurcolják, és még mindig nem ért haza tőlünk. Szerencse, hogy vissza tudott húzódni a páncéljába aludni, és útközben sok helyen tudott kedvére válogatni az ételekből. Tiszteltük szívóosságát, nem minden idős hölgy lett volna hajlandó az utcán aludni saját páncéljában, csak azért, hogy a maga ura lehessen és ne függjön holmi autóktól és sofőröktől.

De amint megpillantottuk a gazdag hölgyet, két árny suhant felé a magasból egy sötét zsákkal. A két jómadár el akarta rabolni Klárát!

Jómadár, rossz madár

Olyan erősen verdestünk a szárnyainkkal, ahogy csak bírtunk, hogy megelőzzük a két gonosztevőt, de minden igyekezetünk hiába. Palikám és Kata lecsaptak és magukkal ragadták Klárát. Mire odaértünk, már magasra felreppentek, és eltűntek a toronyházak mögött.

De nem hagytuk annyiban a dolgot. Sam javaslatára négyfelé váltunk és elkezdtük keresni őket. Nem engedhetjük, hogy az ügyfelünket ilyen sanyarú körülmények között egy zsákban cipeljék mint egy halom krumplit.

Én indultam el az alacsonyabb épületek felé, a parkos részre, így nem kellett tartanom a magasságtól, míg Sam a felhőkarcolókat pásztázta, Camille a folyó környékét, Gyöngyi pedig a külváros felé vette az irányt.

Alaposan végignézttem a fák közötti részt, az épületeket és a kis utcácskákat, de nem bukkantam a nyomukra. Mikor

végigértem, egy újabb felhőkarcolós rész következett. Már éppen fordultam volna vissza, mikor a messzi magasból tompa kiáltásokra lettem figyelmes.

Nem volt mit tenni. Nagyot sóhajtottam és végiggon-
doltam a dolgot. Rettenetesen féltem a magasban, de még jobban akartam, hogy Klára kiszabadulhasson. A teknőshölgy biztonsága többet ért nekem, mint a saját kényelemem. Nagyot nyeltem hát, és felrepültem. Magasabbra és magasabbra, a szél fütyült a füleim mellett, és a felhők egyre közelebb kerültek. Rettegtem, de nem adtam fel. Egyre csak mozgattam a szárnyaim a jegesedő levegőben, mígnem a város fölé kerültem. Így madártávlatból hangyának tűnt az összes jármű és járókelő. Elkezdtem szállni és figyelni.

Szemeim nem olyan jók, mint Samnek, de azért nem panaszkodhatok. Hallásom viszont sokkal kifinomultabb. Újra kiáltásokra lettem figyelmes, és az egyik toronyház tetején, egy kertben megpillantottam egy nagy fekete gombolyagot.

Közelebb repültem és dulakodó alakok körvonalai bontakoztak ki. Csapkodás, csattogás, jajveszékelés. Ez a két gonosztevő csak nem bántja az idős hölgyet? Felbőszültem, olyan zuhanórepülésbe kezdtem, amire egy sólyom is irigykedhetetett volna.

**Te látod, hol van
a két jómadár és Klára?**

Segítség, segítség! – hallottam a kiáltásokat. Szemem összesűkül, szárnyam megfeszült, csőröm villogott a fényben. Karmaimat görcsösen kimeresztettem és így csapódtam közéjük.

Villogó tekintettel körbenéztem és hátratántorodtam a látványtól. Egy buflák pelikán és egy karcsúbb kakukk a földön vergődve hátráltak a száját vadul csattogtató ékszerteknős elől. Karmaival úgy hadonászott, akár egy szélmalom, és bármilyen veszély legcsekélyebb jelére is visszahúzódott feltörhetetlen páncéljába, hogy onnan aztán újabb rohamot intézhessen a két jómadár felé.

– Segítség, mentsen meg minket ettől a harcias hullótól – rimázkodott a pelikán.

– Adok én maguknak valamit, amit hazavihetnek, modortalan madarak – kiabálta dühödten Klára. – Cipeljék a fogaim nyomát, maguk tompa tolltartók! Engem aztán nem cipel senki! Az egész családom az idők kezdete óta éjjel-nappal páncélt visel, maguk csorbacsőrű, csacska csibék. Azt gondolták, ez csak dísz? Hát azt hiszik, hogy a teknős hadiképessége hanyatlik a korral? Épp ellenkezőleg, dilis díszpintyek! – tette hozzá megvetően. Úgy tűnt, Klára nem szorul segít-

ségre, de a két jómadár annál inkább. Megnyugtattam a támadó teknőst, megkötöztem a két gonosztevőt, és hívtam Samet és a többieket.

Nem sokkal később már az irodámban ültünk a két jómadárral. Klára folytatta hosszú útját hazafelé. Mormota őrmestert értesítettük, de elege volt az izgalmakból, ágyúval sem lehetett kirobbantani az ágyból. – Majd hozzátok be őket a rendőrségre, ha végeztetek, vagy majd kiküldök valakit – felelte ásítva, majd horkolt tovább.

– Szóval, fordult a két ijedt bűnöző felé Sam. – Kirabolnak egy idős hölgyet. Elrabolnak egy köztisztelőben álló ékszerészt, és most pedig a már kirabolt hölgyet is el akarják ragadni? Miért tesznek ilyet? Legalább jól megfizették magukat?

A két jómadár lesütött szemmel ült, de az utolsó kérdésre lopva egymásra sandítottak.

– Én nem hiszem, hogy megkapták az ígért pénzt a szolgáltatukért. Ezért is lopták el a megbízójuktól a smaragdokat, és adták el az egyiket. A titokzatos főnöküket csak a Niem Kő és az azúrszemű rubin érdekelte. De hogy ne derüljön ki, hogy

a lopott kövek egyikét akarják eladni, befestették. A kevesebb pénz, amit érte kaptak is több, mint a semmi, amit a megbízójuk fizetett maguknak. Magukat bizony palimadárnak nézték.

A pelikán dühösen bólogatott, társa szúrós pillantása ellenére. – Bizony, semmit sem kaptunk, keresztül-kasul szálunk a városon ebben a kényelmetlen maszkban. Raboljátok el az ékszereket! Rendben, megtettük. Aztán az a kolibri kell. Rendben. Aztán mégsem elegendő az ékszerteknős ékszerei, az egész ékszerteknős kell. Az meg visszatámad. Elegem van. Egy köszönömöt sem kaptunk. Egy dicséretet sem. És semmi pénzt. Nem dolgozom többet!

– Én nem mondok semmit és te is fogd be a csőröd – korholta a kakukk.

– Tudják, mi a Niem Kő története? – kérdezte Sam – Rabszolgákat dolgoztattak a bányában, ahol megtalálták. Az egyik felszabadult rabszolga fedezte fel. Tudják, hogy szabadult fel? Hát úgy, hogy a rabszolgák megelégtették a gyötrelmeiket, azt, hogy a rengeteg vesződésükért nem kapnak semmit, csak még több feladatot, tehát elkergették azt, aki ingyenmunkára kényszerítette őket.

Látszott, hogy Pali gondolkodóba esik. Kata viszont így szólt: mi nem vagyunk rabszolgák, csak még nem fizettek nekünk.

– Ha nem kaptok fizetést a munkáért, amit elvégeztek, és amiért más esetben fizetnének, az bizony rabszolgamunka – feleltem.

– Mi is tehetünk valamit ez ellen? – kérdezte lassan a pelikán.

– Jelenleg a munkájukért a jutalom egy hosszú vendégeskedés a börtönben. De ha megmondják, ki bérelte magukat, aki nem hajlandó fizetni, és megmutatják, hol bujkál, talán enyhíthetünk a büntetésen – felelte Sam.

– Nem! – kiáltott fel Kata Cook. Lehet, még nem kaptunk fizetést, de a megrendelőnk hihetetlenül gazdag lesz, ha bejön a terve, mi pedig megkapjuk jutalmunkat. Nem szólunk egy szót sem. Ha börtönbe kerülünk, a munkaadónk majd megveszi a börtönt, vagy lefizeti a börtönőröket, mi pedig királyi fogadtatás közepette fogunk szabadulni.

Palinak mohón csillant fel a szeme – Tényleg? – kérdezte.
– Gazdagok leszünk?

– Bizony – bólintott a kakukk. – Csak várd ki a végét, Palikám.

– Csakhogy a tervből nem lesz semmi – mondta lassan a Sas.

– Azt se tudja, mi a titkos terv – mondta gúnyosan Kata.

– Csak annyit, hogy hamisítani akarják a Niem Követ és a többi, és ebből akarnak meggazdagodni. Ezért kellett elrabolni Karátot, mert nélküle nem ment a dolog. De hiába kényszerítik, vagy ígérek neki bármekkora vagyont, ő sem hajlandó segíteni és nem is tudna boldogulni a Niem Kövel, ugyanis annak a titkát csak ketten ismerik. Az egyik Klára, ezért is akarták elrabolni.

A két gonosztevő ámultan hallgatta barátom magyarázatát. Arcukra volt írva, hogy a nagy nyomozó kitalálta a tervet. Az én arcom valószínűleg ugyanazt a bamba, meglepett kifejezést öltethette, mint Pali Kháné, ugyanis mikor Sam rám nézett, elnevette magát. – De hiszen, Fred, ez egyszerű volt, mint az egerészet. Addig nem voltam biztos a dologban, amíg Karátot el nem rabolták. De más okuk nem lett volna magukkal vinni az ékszerészt, ha már náluk vannak az ékszerek, mint hogy hamisítani akarják őket, de eddig nem jártak sikerrel.

– Azt mondta – szólalt meg kétkedve a konok kakukk –, hogy ketten ismerik a Niem Kő titkát. Ki a másik?

– Hogy aztán őt is megpróbálja elrabolni valaki? – szólott szigorúan Sam. – Sajnos vele ugyanúgy meggyúlne a bajuk, mint Klárával, bár azért az idős hölgy teknőstámadásával nehéz versenyre kelni. Viszont én sem szorulok segítségre, ha a harcművészetekről van szó. Ugyanis én vagyok a másik, aki ismeri a titkot.

Nemcsak Pali és Kata dőltek előre kíváncsian, hanem Gyöngyi, Camille és jómagam is. Honnan tudja Sam a titkot? És én miért nem, hisz ott voltam Sammel mindenhol, valamint láttam és hallottam mindent, amit ő. De a Sas mégis megfejtette az Ékszerteknősök titkát, amit évszázadok óta nem sikerült senkinek.

– Kata – fordult a pelikán a kakukkhoz. – Ha ez a csupacsőr csendőr ennyit tud, és elég okos volt, hogy megfejtse a titkot, talán elég okos ahhoz, hogy tudja, nem fog működni a terv.

– Köszönöm a bókot – bicentett felé Sam –, bár nem vagyok csendőr, hanem magánnyomozó.

– Alkut ajánlok. Mondják el, kinek dolgoznak. Rabszolgamunkával – jegyezte meg halkán –, és a segítségük miatt megúszhatják a börtönt. Egy kis ideig takarítaniuk kell az utcákat, de megússzák ennyi büntetéssel. Vagy ha nem segítenek, börtönbe kerülnek, nagyon hosszú időre, és senki nem fogja kiszabadítani magukat. Viszont kapnak egy társat is, a megbízójukat. Kaptak egy kis ízelítőt a képességeimből. Hamarosan kiderítem, ki akarja hamisítani a köveket. De megspórolhatnák nekünk ezt a kis időt, a fogva tartott Karát örülne a miharabbi szabadulásnak, és Klára is hálás lenne, ha mielőbb visszakaphatná ékszereit. Az ékszerteknőst meg nem akarják mégjobban magukra bősztíteni ugye? – nézett összeráncolt szemöldökkel a két jómadárra a Sas.

Azok nagyot nyeltek, és olyan hevesen rázták meg a fejüket, hogy csak úgy szálltak a tollak az irodában.

– Nem, inkább segítünk, csak soha többé ne kerüljünk a páncélba bújó krokodilnak a közelébe – kiáltották.

– Nos, rendben – bólintott Sam, akkor hát halljuk, ki az a megátalkodott gonosztevő, aki ilyen gátlatlanságra képes?

Nem minden szarka a marka rabja

A két jómadár intett, hogy hajoljunk közelebb, hogy oda-súgják nekünk a nevet, amire annyira kíváncsiak voltunk.

– A megbízónk nem más, mint – kezdte Kata Cook. De mielőtt kimondhatta volna, egy hatalmas zajt hallottunk és mindenki hátraesett. Kivéve Palit, aki szégyellősen nézett körbe.

– Elnézést, tüsszentenem kellett.

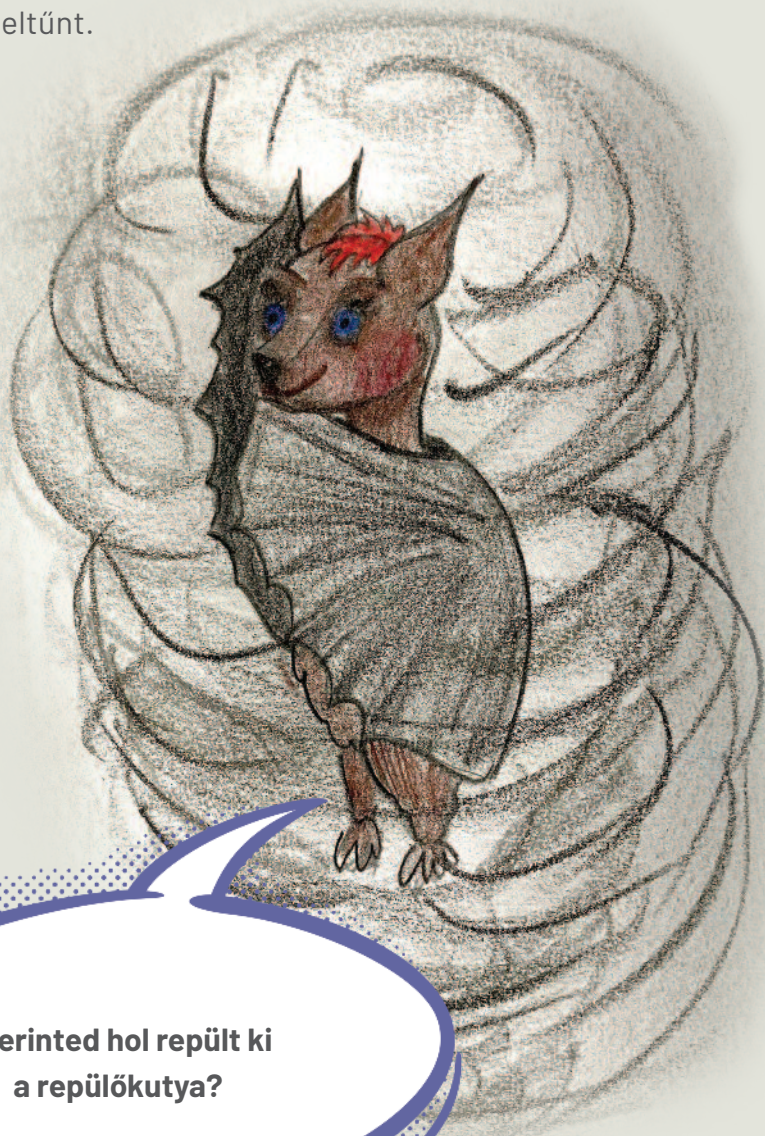
– Legközelebb tedd a szárnyad a hatalmas csőröd elé – felelte arcát törölgetve Kata. – Szóval, a megbízónk nem más, mint – körülnézett a hatás kedvéért, majd végre ki-nyögte a nevet – Aelw Eszter, a szélhámos szarka. De sajnos nem tudjuk, hol bujkál, sose engedett a rejtekhelye közelébe, mi csak a rablásokat hajtottuk végre. Abban sem volt semmi köszönet.

Csend lett. Aelw Eszterről már hallottunk, de álmunkban sem gondoltuk volna, hogy ilyen merész vállalkozásba fog. Eszter ugyanis a családi szabóságban kezdett dolgozni. A szarkák híresek voltak az elegáns ruhákról, amit ők készítettek és árultak. Ám Eszter nem érte be a ruhákkal. Neki az ékszerek kellettek. Mikor a szarkavarrodába ment valaki ruhát próbálni, Eszter lecsente róla az ékszereket. Mikor Sammel kezdtem el dolgozni, a detektív volt az, aki megoldotta szabóságban eltűnt ékszerek ügyét is.

Mikor azonban Eszter lebukott, elmenekült, és azóta annyit lehetett róla tudni, hogy messze földön zsebtolvajként garázdálkodik. De úgy néz ki, a járókelőkről leszakított ékszerekkel nem érte be.

Ezek szerint most visszatért Szirt Citybe, hogy sokkal nagyobb gaztettekbe vájja a csőrét. Ekkor Camille szólalt meg. – Igen, Eszter visszatért. De egyelőre semmi olyat nem tett, ami szembemenne a törvénnyel. Még csak egy nyalókát sem csent el, legalábbis nem tudok róla. Bár a rendőrség még nem értesült a visszatértéről. A tolvaj szarka mindenit. Elrontja a szarkacsalád jónevét. Ha annyi energiát fektetett volna a szabászatba, mint a tolvajlásba, megkétszerezhetné volna a szarkaszabóság eddig sem csekély bevételét.

De amint látom, hajnalodik, rám itt már nincsen szükség – felelte, majd egy hirtelen pukkanással fekete füst lepte be a szobát és eltűnt.

**Szerinted hol repült ki
a repülőkutya?**

Mire kiszellőztettünk, megfőztem a reggelit. Gyöngyi is megérdemel egy kis pihenést, főleg a jó munka után, amit végzett. Sam beleszűröcsölt a teájába, majd a két jómadárra nézett. – Rendben, köszönjük a segítséget, bár sajnálom, hogy nem tudják, hol a fészkes faágon lehet Eszter búvóhelye. Mindenesetre szólok pár jó szót az érdekükben Mormota őrmesternél. – Ahogy ezt kimondta, a rend horkoló őre meg is érkezett. Legnagyobb meglepetésünkre maga jött el a bűnözőkért. Ahogy ígérte, Sam váltott vele pár szót, amiben elmondta, hogy a két jómadár végül jó útra tért, majd átadtuk neki Palit és Katát, akik elvezették a Mormotát a kétszeresen is elrabolt smaragdokhoz.

Mikor ezzel végeztünk, Sam visszaült az asztalához, nagyot kortyolt a teájából, majd újfent elmerült a zavarhatatlan révedezésébe. Tudtam, azon agyal, vajon hol bujkál Aelw Eszter és mi módon lehetne megtalálnunk búvóhelyét.

Mikor aztán nagy sokára magasreptű gondolatai újra földet értek, rám nézett, és megszólalt:

– A keresést a varrodában kezdjük. Biztos vagyok benne, hogy a próbafülkéből nyílik egy titkos ajtó, ahonnan Eszter elcsenhetette a ruhákat próbálók ékszereit, majd visszasurranhatott és elrejtethette őket. Hiszen sose tudtuk meg, hogy lopta el az ékszereket a a tolvaj.

– Csodálatos – kiáltottam. Felugrottunk és már repültünk is a szarkák üzlete felé. Nem fordult elő gyakran, hogy Sam annyira febuldult, hogy még a befejezetlen teáját is ott-hagyva szárnyaljon a forró nyomon.

Mikor odaértünk a varrodához, a szarkák készséggel segítettek, de bosszúsak voltak, hogy Eszter, aki nagyon rosszat tett a hírnevüknek, visszatért.

Barátomnak megint igaza lett. Illetve majdnem. A próba-fülkében megtaláltuk a titkos ajtót, ami az egyik falon volt. Sam úgy ment oda, mintha tudná, mit keres. Egy nagyon erős lökéssel meglökte a próbafülke azon oldalát, ahol a kampókra lehetett akasztani a ruhákat és ékszereket, és az egész fal hirtelen megfordult. Így a bent álló egy mozdulattal megpörgethette a falat, és gyorsan lekaphatta a felaggatott ékszereket és átkutathatta a zsebeket.

De úgy tűnik, ezt a trükkös falat ajtónak nem használták. Alig tudtuk beszuszakolni magunkat a vékonyka nyíláson. Bent minden pókhálós és poros volt. Látszott, hogy évek óta nem járt ott senki. A sötét szoba teljesen üres volt. A végében egy másik titkos ajtó az utcára vezetett.

Csalódottan léptünk ki a fényre. Barátom érvelése helyénvalónak bizonyult, a tolvaj szarka valóban így csente el a szabóság ügyfeleinek értékeit. De most biztosan nem ezt a rejtékhelyet használja. Ezek szerint egy még titkosabb, rejtettebb és biztonságosabb fészket rakott magának a megátalkodott bűnöző. De hol?

Visszatértünk az irodába. Tudtam, barátomra bármikor rájöhet a révedezés, én meg azt terveztem, addig újra megküzdök a könyvtár hatalmas polcainak szédítő magasságával, hátha találok valamit Eszterről, ami elárulná, hol bujkál.

Sam nagyot sóhajtott és egy hatalmas korttyal felhőrpintette kihűlt teája maradékát. Éppen homályosodott el a tekintete, amint a gondolatai bontogatták szárnyaikat, mikor hirtelen felkiáltott és hátrahőkölt.

Odasiettem hozzá és a teáscsészéje alján egy feliratot pillantottam meg: Aelw Eszter régi címe: Tarka köz 13.

Sam harsányan felnevetett. – De hisz ez egyszerű, mint az egerészet – harsogta kacagva.

Én a fejemet csóváltam. – Mire megyünk Eszter régi címével? – kérdeztem.

Esztert Szirt Cityben nem keresi a rendőrség. Itt már rég nem követett el semmit, amiről tudnak a hatóságok. Sőt, azt se tudja senki, hogy visszatért a városba. Camille-on kívül. Tehát Eszter nyugodtan használhatja régi lakását. Eszébe se jut, hogy valaki is őt gyanúsítaná Klára ékszereinek ellopásával vagy Karát elrablásával. Ráadásul ki keresné a legegységelműbb helyen, a saját otthonában – magyarázta Sam.

– Félrefércelt fedora, igazad van – kiáltottam fel én is. De ki írhatta a csészédbe a címet? Hisz ezt még azelőtt kellett tennie a rejtélyes illetőnek, hogy felszolgáltam a teát.

– Bizonyára Camille volt. Rá vall az a titokzatosság – felelt mosolyogva a nyomozó.

Felkerekedtünk hát, és hamarosan a Tarka közbe értünk, ahol a megadott címen lévő épület teljesen elhagyatottnak tűnt. De csak kívülről. Ahogy az ajtóhoz szorítottuk fülünket, hangos rikácsolást hallottunk. – Mi az, hogy értéktelen? Ez a világ legritkább köve. Azonnal áruld el, mitől ilyen értékes és hogy tudom lemásolni!

Ez bizonyára Eszter volt, és mikor bekukucskáltunk a kulcslyukon, láttuk, hogy igazunk van. A szarka a fogva tartott Karátnak káromgott.

Sam azonnal értesítette a rendőrséget, majd mielőtt Mormota őrmester elvonszolta volna fáradt végtagjait idáig, benyitottunk az ajtón.

– Sosem fogod tudni lemásolni a Niem Követ, Eszter! – szólalt meg nyugodtan a barátom. Eszter összerezett. – Nicsak, nicsak, a nagy Sas Sam és zöldfülű Fred – mondta gúnyosan a szarka. – Ha már itt vagy, bizonyára megfejtettél minden titkot. Anélkül nem tolnád ide a tollaidat, hogy ne ne oldottál volna meg minden rejtélyt, amibe beleütötted a csőrödöt. Máskülönben nem tudnál kérkedni azzal, milyen okos vagy. Szóval áruld el a Kő titkát.

– Rendben, Eszter, elárulom – mondta Sam. Nálam ezen csak Eszter döbbsen meg jobban. Nem gondolta volna, hogy csak kérnie kell. – A titok az, hogy nincs semmiféle titok. Az Ótavi Niem Kő pont az, aminek látszik, egy egyszerű zöld kő teknős formában.

– Nem most keltem ki a tojásból, Sam – rikácsolt vissza a szarka. Árudd el, hogy tudnám lemásolni és megosztom veled a zsákmány felét. Te meg a bagoly barátodnak annyit adsz belőle, amennyit akarsz, hogy tartsa a csőrét.

– Sajnálom, Eszter, de nem túl jó a terved. Ugyanis sem a Niem Kő, sem az azúrszemű rubin értékét nem fogod tudni másolni és hamisítani – magyarázta Sam. – A Niem Kő ugyanis csak Klára számára értékes. Az értékét az adja, hogy sokat jelent neki a családja. Mikor az őse, Ruben kislányának, Szaffinak ajándékozta, a kislány többre tartotta ezt a sima zöld kövecskét, mint az összes drágakövet, mivel mikor apukája ezt hozta a bányából, rá gondolt. De azért hagyta ott a követ a többi rabszolga, mert nekik nem jelentett semmit ez a kavics. Szaffi továbbajándékozta az ő lányának, aki annyira értékelte, hogy belevéselte anyja kezdobetűjét. Minden teknőshölgy magánál hordja, mert a családjára emlékezteti. Neki felbecsülhetetlen az értéke. Elveheted az ékszerteknős hölgy

összes vagyonát, elég tehetséges ahhoz, hogy újra visszaszerezze. Ha kell, újrakezdi, limonádét árul és egyre gyarapítja a vagyonát. De a Niem Kő, a sok családi emlék és szeretet pótolhatatlan.

Eszter elkomorodott. – De... – hápogott. – De..., de... – folytatta. Már már úgy viselkedett, mint egy kacsa. Úgy tűnik, belátja, Samnek igaza van és most már én is mindent megértettem. Végre.

– De, akkor is itt van az azúrszemű rubin – nyögte ki végül a szarka és odakacsázott Sam elé. – Na ehhez mit szólsz nagyokos? Arról tudjuk, hogy sokat ér, mert ritka, mint a fehér holló.

– Pontosan – vágott vissza Sam. És mit szólna Holló Ottó unokatestvéred, ha lépten-nyomon olyan fehér hollók repkednének, mint ő? Nem lenne egyedi. Az azúrszemű rubint lemásolhatod, pontosabban csak hamisíthatod. Talán az emberek egy része el is hiszi, hogy igazi. De az igazi értéket nem fogod tudni lemásolni. Minél többet csinálsz belőle, annál kevésbé lesz ritka. És az értékét a ritkasága adja. Tehát minél többet hamisítod, annál értéktelenebb lesz.

– Káááááár – rikkantotta el magát a szarka. Azzal belátta, mekkorát tévedett, és megpróbált elszökni. Szerencsére barátom és én időben elraktuk, és mire Mormota őrmester kiért a helyszínre, Karát végre kinyújtóztathatta szárnyait, és megrebesgethette őket. Mi pedig míg őriztük a szarkát, boldogan gyönyörködhettünk a Niem Köben és az azúrszemű rubinban.

Eszter nagyon sok időre rács mögé került, és Karát pedig még kevésbé akarta elhagyni az üzletét a történetek után. Végül felbérelte Pali Khánt és Kata Cookot, legyenek a testőrei, miután befejezték büntetésüket. A két jómadár napokig takarította a várost büntetésből, majd örömmel szegődtek Karáthoz, aki a változatosság kedvéért jól megfizette őket.

Mire Klára hazaért, nagy meglepetés várta. Ahogy beporoszkált az ajtón, ott voltak a smaragdjai, az azúrszemű rubin és egy bársonypárnán a nagyra becsült Ótavi Niem Kő kikészítve. Az idős hölgy önmagához képest szédítő sebességgel csoszogott a kincseihez. A többi ékszerrel mit sem törődve felkapta a teknős alakú zöld követ, megpuszilta, majd könnyes szemmel illesztette vissza a páncéljába. Nem győzött hálálkodni. Bőségesen megjutalmazta a Sam-Füless nyomozóirodát, mi pedig Karáttal és Mormota őrmesterrel közösen megleptük egy különleges szerkezettel. Ezt a páncéljára lehetett szerelni és kerekei voltak,

így szélesebben, de továbbra is elegánsan suhanhatott, mások segítségével nélkül az utcákon. A szerkezetbe egy gombot is beépítettünk, ami egyből értesíti a rendőrséget, ha megtámadják Klárát. Bár mint tudjuk, ez nem a teknős, hanem inkább a támadók biztonsága érdekében került beszerelésre.

Gyöngyi, Sam és én pedig végre nyugodtan kialudhattuk magunkat, hogy aztán frissen és kipihenten várhassuk a legújabb, izgalmas ügyet, amiről talán nektek is beszámolok majd.

Vége

Beszélgessünk!

Rabszolgaság

Rabszolgák sajnos a mai napig vannak. Régen világszerte gyakran dolgoztattak emberekkel szörnyű körülmények között, anélkül, hogy fizetést kapnának, vagy el tudnának menni. Ma is előfordul, hogy bezárva, pénz nélkül dolgoztatnak embereket akár egy házban mint személyzet, vagy gyárakban, bányákban. Ezért is fontos, hogy ne támogassunk semmi olyan terméket, amelynek a részeit vagy alapanyagait rossz hírnevű helyről szerzik.

Kereslet, kínálat

A dolgok árát az határozza meg, hogy mennyi van belőlük, és mennyire van rá szükség. Ahogy Karát is említette, vannak dolgok, amikből sok van, és szükség is van rá, így olcsók, vannak, amiből kevés van, sokan akarják és ezért drágák. Persze nemcsak az a kérdés, mennyire van rá szükség, hanem az, hogy vannak-e és mennyien, akik meg is tudják engedni. Ál-

talában ez a kereslet és kínálat az, ami nagyban meghatározza a dolgok árát, amit a verseny igazít. Ha valaki például ugyanolyan minőségű élelmiszert árul, de olcsóbban, mint a vetélytársai, tőle többen fognak venni és hiába árul olcsóbban, a több eladott élelmiszerből több bevétele is lesz.

Érték

Az érték és az ár nem ugyanaz. Például a Niem Kő másnak nem jelent semmit, csak Klárának. Valaki sokra értékkel egy családi fényképet, egy emlékezetes útról szerzett kagylót, vagy akár egy kavicsot, ami másnak nem kell. Az értéket nem csak pénzben mérjük, vannak úgynevezett eszmei értékek is, tehát hogy kinek milyen fontos valami.

Infláció

Előfordult már veled, hogy valami ételt, csokit, édességet, vagy nasit nagyon szerettél, de annyit ettél belőle, hogy kezdél ráunni? Ilyen az úgynevezett infláció is. Ha valamiből túl sok lesz, veszít az értékéből. Például ha sok lesz a pénz, az emberek több mindent tudnak venni, úgyhogy az árusok emelnek az árakon, mert a vevők többet tudnak költeni. Ezért a pénz veszít az értékéből.

Sziasztok!

A nevem Füless Fred.

Egy magánnyomozó

fülesbagoly vagyok, a Sam-Füless
detektívirodától.

Talán hallottatok már barátomról
és munkatársamról,
a híres Sas Samről.

Nos, együtt dolgozunk,
és ha egy igazán érdekes
esettel találkozunk,
nemcsak az eszem forog,
hanem a tollam is.
A következő is egy ilyen történet.

